

Geloven maakt anders

VEELKLEURIGE KERK. Voor mijn geloofsbeleving acht ik het belangrijk dat ik uitga van een harmonische ecclesiologie – een kerkleer. De menswording van God in Jezus Christus twee millennia geleden wordt op heel bijzondere wijze voortgezet in de Kerk als lichaam van Christus en als volk van God, gave en opgave tegelijk. Ze wordt juist als kerkervaring tevens gevoed door ontmoetingen met allerlei mensen en situaties – zeer divers – die tonen hoezeer de Kerk dragende kracht is van ons christelijk geloof.

Binnen enkele dagen had ik onlangs drie ontmoetingen die mij daarin bevestigen. In de Bossche kathedraal celebreerde ik de jaarlijkse Mis ter herdenking van de overleden leden van de Illustere Lievevrouwe Broederschap – sedert 1381 zegt het tekstboekje. Een kring van geëngageerde gelovigen, gevarieerd in achtergrond, gekenmerkt door onderlinge vriendschap en sociale dienstbaarheid. De term 'traditie' ligt vooraan in de mond, iets wat in de entourage van de gotische kathedraal bijzondere ondersteuning ondervindt. Maar ook in het ontbijt en de gesprekken nadien.

In diezelfde dagen heb ik een persoonlijk gesprek met een vrouw van middelbare leeftijd over het te volgen traject voor de komende jaren. Zij is enigszins getekend door de gebroken gezinssituatie van haar jeugd. Uit alles blijkt dat het christelijk geloof voor haar heilzaam is geweest: het heeft haar een gezond zelfbewustzijn geschonken, iets wat zelfs van haar uiterlijke verzorging – vergeleken met ruim twintig jaar geleden toen ik haar voor het eerst ontmoette – duidelijk is af te lezen. Terugblikken en keuzes maken is moeilijk. Het is een indringend ge-

sprek. Aan het einde bidden we een ogenblik samen. Enige uren na de hoogmis vertrek ik naar de emeritus dominee en diens echtgenote in het mooie Gelderse Zelhem. Hij heeft in de jaren zestig twee semesters in Straatsburg gestudeerd, waar wij elkaar hebben leren kennen. Ook een met ons bevriend echtpaar uit Scandinavië is aanwezig. Met enige trots toont de predikant ons de dorpskerk, waar hij ruim twintig jaar het Woord heeft bediend, een gebouw van tamelijk pure en daardoor mooie protestantse soberheid zoals ik die zelden zie. Onze gemeenschappelijke vrienden, die jaren lang op internationaal niveau de oecumene hebben gediend vanuit de lutherse wereldfederatie vertellen over hun getrouwde dochters en zoon, die ik van kindsbeen af heb gekend. Het gebed aan tafel maakt mij duidelijk dat vriendschap en genade geschenken van God zijn.

De ecclesiologische theorievorming leert ons wat de Kerk is volgens de Schrift en volgens de leer van de Catholica en van andere christelijke gemeenschappen. Zij is onmisbaar om de sacramenten naar waarde te schatten, maar ook om te vermijden dat we de Kerk reduceren tot een stuk organisatie of dat we vastlopen in de structuren. Kerkelijk pastoraat vraagt om zorgvuldig begeleide praktijkervaring. De spiritualiteit moet aangeleerd en verdiept worden. De persoonlijke ontmoeting en de ervaring met Kerk als gemeenschap zijn onmisbaar.

Kerk in vele kleuren en varianten, maar steeds als doorleefde gemeenschap van mensen met Jezus Christus en het Evangelie als fundament.

Mgr. Joris Schröder

Bijvoorbeeld Bartolo Longo

“Thuis baden we alle dagen de rozenkrans, maar op de universiteit hoorde ik al die spannende verhalen. New age was mode en ze hadden mij meegenomen naar seances. Steeds vaker kwam ik daar, tot ik uiteindelijk satanisch priester werd.

Overall maakte ik de katholieke Kerk belachelijk, de paus en zijn priesters. Tallozen bracht ik tot twijfel en afval.

Ik was geobsedeerd door het kwaad, was gevierd, maar zo ongelukkig. Toen ik eens mijn dode vader hoorde smeken ‘Keer terug naar God, keer terug’ wist ik me geen raad. Mijn oude vriend professor Vincent Pede schrok toen hij mij weer zag. ‘Wil je soms in een gekkenhuis eindigen?’, riep hij. Via Vincent ontmoette ik de pater dominicaan Alberto Rodentre. Uren en uren praatten we, toen zei hij: ‘Ik geef je nu de absolutie.’ Hij drukte mij op het hart de rozenkrans te bidden, het machtigste wapen tegen het kwaad.

Op een avond, ik was toen in Pompeii, zat ik zo te denken: ‘Het priesterschap is eeuwig, ik ben een satanisch priester, ik ben voor eeuwig veroemd.’ Ik was de wanhoop nabij en wilde zelfmoord plegen, tot ik een innerlijke stem hoorde, het was die van pater Alberto. ‘Zoek je redding, verspreid dan het rozenkransgebed. Maria heeft dit zelf beloofd.’ Ik viel op mijn knieën en riep: ‘Ik zal deze vallei niet verlaten voordat ik uw devotie heb verbreed.’

Nog eenmaal bezocht ik een seance, stond op, liet

miin medaille van de Moeder Gods zien en riep: ‘Ik verwerp het spiritisme, want het is niets anders dan een doolhof van kwaad en misleiding.’

Ik werd lid van de derde of lekenorde van de dominicanen, koos als naam broeder Rosario en promoveerde huis aan huis de rozenkrans. Daarnaast sloot ik me aan bij een liefdadigheidsinstelling van gravin Mariana di Fusco.”

Het kwaad doet wat het kan om Bartolo Longo en zijn werk in diskrediet te brengen. Hierop besluiten hij en Mariana, op aandringen van paus Leo XIII, een zogeheten Jozefhuwelijk aan te gaan. Ze stichten de broederschap van de heilige rozenkrans en vullen hun leven met werken van naastenliefde. Armen, zieken, zwakkeren en weeskinde- ren, allemaal krijgen ze hulp of een thuis.

Op 5 oktober 1926 bidt Bartolo omgeven door zijn wezen nog eenmaal de rozenkrans. Plots roept hij uit:

“Het enige wat ik nu nog wil, is Maria ontmoeten. Zij heeft mij gered en zal mij nu redden uit de klauwen van satan.” Dan ziet hij haar.

Michaël As

Paus Johannes Paulus II noemt jurist Bartolo Longo in 1980 “Man van Maria”. Op 7 oktober vieren we het feest van Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans.

Elias

Als me wordt gevraagd of ik de islam als een bedreiging zie, antwoord ik altijd ontkennend. Als de islam een godsdienst is, kan hij geen bedreiging zijn. Want de absolute waarheid is almachtig en zal daarom altijd het laatste woord hebben. Een

echte godsdienst hoeft dus niet te dreigen of geweld te gebruiken. En als de islam een ideologie is, dan is het een zaak van de overheid. Die is immers zelf een ideologisch machtsinstrument geworden. De islam is voor mij geen bedreiging en zelfs geen concurrent van de Kerk. De enige bedreiging van de Kerk komt uit de geloofsgemeenschap zelf. Nergens en nooit is de Kerk door uitwendige machten weggevaagd, als ze niet eerst door leugens van binnenuit was verscheurd en door onverschilligheid verweekt. En juist daarom geloof ik wél dat de islam toekomst heeft in ons land. Want wat het terrorisme en de miljarden van Saoedische prinses nooit zullen bereiken, kan het decadente christendom wel: van de islam een bekeringsgodsdienst maken. Er zijn tekenen genoeg, ook al is het nog op kleine schaal.

Onze samenleving heeft een kater na een heftige slempartij van ideologieën: communisme, liberalisme, anarchisme, fascisme, feminisme en ga zo maar door... Maar al die speurtochten naar een radicaal goede zaak, die offers waard is, hebben gefaald. De verschillen tussen rechts en links zijn verdwenen. Van de democratie is slechts een vrije markt overgebleven. De kiezer is een consument, wiens kunstmatig opgewekte behoeften moeten worden bevredigd. Normen en waarden zijn economisch en worden in procenten gemeten. Na het verschil tussen man en vrouw moet nu ook het verschil tussen mens en dier verdwijnen. Biefstuk of hapklare hondenbrokken, wat maakt het uit? Als er maar geëet wordt, de mens de illusie heeft vrij te zijn en kwaakt dat “alles moet kunnen”.

En daar zit 'm nou net het probleem! De mens is niet zo dom als massapsychologen en marketingspecialisten wel denken. In ieder totalitair regime krijgt de mens vroeg of laat door dat hij gekoeioneerd wordt. De islam biedt dan een eenvoudig, natuurlijk en redelijk alternatief. Je hoeft je er niet geforceerd blij te voelen of dwangmatig gezellig te zijn. Je mag vasten en hoeft geen carnaval te vieren. Een man mag man zijn, en een vrouw vrouw. Een mens overlijdt en een dier gaat dood (of wordt geslacht). Je mag een god aanbidden die niet gezapig is. En moskeeën doen niet aan clustervorming. Geen wonder dat in Engelse gevangenissen mannen zich tot Allah bekeren en Hollandse meisjes op islamitische jongens vallen.

Pater Elias

